

Naród libijski

8 lipca 2011

Libijczycy są bardzo przyjaznym narodem, bez względu na ich etniczne pochodzenie, kolor skóry i status socjalny. Respektują prywatność i generalnie nie okazują agresji wobec obcych, jak to często ma miejsce w całej Afryce Północnej. Libijska populacja to 5 mln osób plus 1,5 mln napływowych pracowników co daje około 6,5 mln mieszkańców.

ARABOWIE

Arabowie stanowią większość, przynieśli na te ziemie w VII w. n.e Islam z Arabii. Niemniej jednak 90% mieszkańców to zarabizowani Berberowie, np. większość mieszkańców Mishraty i Benghazi to Berberowie. Arabowie libijscy są muzułmanami sunnickimi. Od XI w. tereny dzisiejszej Libii były rozdzielone historyczne pomiędzy dwa arabskie plemiona przybyłe z Półwyspu Arabskiego, Bani Hilal i Bani Saleem, rozdzielone i rządzone przez dwa osobne organizmy państwowe, z częścią centralną jako pasem granicznym.

System plemienny jest w dalszym ciągu, bardziej niż gdziekolwiek, podstawą organizacji społeczeństwa libijskiego. Większość libijskich nazwisk nosi piętno nazw plemion, co

łatwo identyfikuje członków libijskiej społeczności.

Libia Zachodnia: Warfallah (największa grupa plemion Libii Zachodniej, składająca się z 52 i licząca około milion osób, zamieszkująca tereny Baniwalid, Zamazam, Bey, Sirte, Sabha, Dernah, Benghazi a ostatnio również Misurata District), Az-Zintan (bliskie związki z Warfallah, pomiędzy Berber z Jado i Yefren oraz Kabaw), Awlad Busayf, Maslata (w okolicach Msallata), Masrata (w dużej mierze w Tripolisie), Al-Rijban (Góry Wschodnie, Góry Nafousa), Al-Majabra (na południowy zachód od Trypolisu, blisko Gór Wschodnich i w okręgu Jalo w Cyrenaice. Najbardziej prominentnym przedstawicielem tego plemienia jest szef armii major generalny Abu-Baker Younis Jaber – jeden z 12 oficerów Revolutionary Command Council kierowanej przez Kaddafiego od 1969).

Libia Środkowa (odnosi się do terenów pustynnych pomiędzy Cyrenejką a Trypolitanią, które to od starożytnych czasów były pasem granicznym między dwoma regionami): Qaddafi (centralnie wokół Sert. Wpływowe i rządzące dzisiaj plemię w Libii, pochodzące z pierwotnej, starej Serty oraz Sabha na południu, dzisiejszy Fazzan. Przynależy do niego wódz Rewolucji Wrześniowej – pułkownik Muammar Kaddafi), Al-Magarha (jedno z największych plemion środkowo-zachodniego regionu Libii, tradycyjnie ściśle związane z plemieniem Gaddadfa. Poprzedni premier Libii Abdessalam Jalloud należał do tego plemienia. Uwolnienie domniemanego zamachowca z Lockerbie z Al-Magarha, Abdelbaset al-Megrahi miało miejsce dzięki bliskim związkom z rodziną Kaddafiego), Al-Magharba, Al-Riyyah, Al-Haraba, Al-Zuwaid.

Libia Wschodnia: Az-Zuwayya (najbardziej wpływowe plemię na terenie Wschodniej Libii – Cyrenejki, głównie zamieszkujący Benghazi, Ejdabiyah, Kufra, Tazerbu oraz obszary przyległe do nich), Bani Salim (tak jak bracia Bani Hilal z Trypolitanii plemię Bani Saleem pochodzi z Arabii w XI wieku, towarzysząc rozprzestrzenianiu islamu za panowania Fatimidów. Bani Slaeem osiedlili się w Cyrenaice, pierwszym przystanku w umacnianiu

władzy we Wschodniej Libii, a Bani Hilal kontynuowali wędrówkę do Trypolitanii), Mesratha (plemię z Libii Wschodniej zamieszkujące liczne miasta i wioski w tym Benghazi i Darna/Darneh. Swa nazwę wzięło z trzeciego co do wielkości miasta Libii – Misuratha w Libii Zachodniej), Al-Awagir (zamieszkujący region Barqa w Cyrenaice, znany w historii z oporu przeciwko Włochom), Tawajeer (jedno z bardziej znaczących plemion Cyrenaiki), Ramla (znaczące plemię Cyrenaiki), Kargala (znaczące plemię Cyrenaiki), Kawar (grupa plemion z regionu Kaouar), Al-Abaydat (grupa 15 plemion z okolicy Tobruku), Drasa, Masamir, Al-Barasa, Al-Fawakhir, Al-Obeidi, Farjan (gównie na zachód od Ajdabiya, Sirte, jak i w Zliten dalej na zachód).

BERBEROWIE

Berberowie są pierwotnymi mieszkańcami dzisiejszej Libii od czasów historycznych. Wiele plemion Berberów zamieszkuje dzisiaj tereny Libii Wschodniej, Zachodniej, jak również rozrzucone na terenie całej Sahary, gdzie zamieszkiwali od początku cywilizacji. Liczebność Berberów jest trudna do oszacowania z powodu nomadycznego charakteru zwłaszcza Tuaregów z Sahary. Różne szacunki podają od 10 do 23% populacji co daje około 1 miliona w całej Libii. Berberowie są ludem Hamickim, co łączy ich językowo z Egipcjanami, a szerzej jako ludy chamicko-semickie z Hebrajczykami, Arabami, Fenicjanami i akkadyjczykami. Większość należy do sekty Khariji i Abadite Islamu.

Plemiona Berberów libijskich można podzielić na 3 grupy.

Berberowie Zachodni: Ait Willoul (około 12 plemion. Nazwa związana ze starożytnymi plemionami Zwawa i Hawwara z Trypolitanii, od Trypolisu do granicy z Tunezją), Ind Mensor (pochodził jeden z bardziej wpływowych polityków rządu za króla Idrysa, Mohammad Almansouri, Minister Spraw Wewnętrznych, który nie został aresztowany przez Radę Rewolucyjną Kaddafiego, po puczu z powodu prowadzenie

względnie uczciwej i transparentnej polityki. Większość ministrów rządu przed Kaddafim pochodziło z Zachodniej Libii, w tym z tego plemienia z powodu prowadzonej polityki zbliżania i łączenia Cyrenajki i Trypolitanii – król z Cyrenajki, rząd z Trypolitanii), At-Lellou, Ind Idris, Ind Esa, Ind Zeffour, Ind Gezzoul, Ind A'ettoush, Nafousah (duża grupa plemion z Gór Zachodnich, Nafusa Mountain, w tym z miasta Yefren, Kabaw, Jado i Nalut. Z leienia Al-Barouni pochodził między innymi Sulaiman Al-Barouni walczący z okupacją włoską i znany z proklamowania nigdy nie ziszczonej Republiki Tripolitanii) i pozostałe klany (Al-A'azzabi, Boushwashi, Bousahmeen, Fdis', Dehhan, Etwinee, Yea'la, H'naya, A'ekkari, En-nayel, Shelghem, Bouzriba, Bousennouga, A'eshshini, Jerrafa, Ben A'ribi, Ghriba, Merkous, Baskal, H'elmi, Boukria'at, Debaba, Malt'i, Boudeeb, Gereb, T'bia'a, Nannees, Annejjar; Alma'rouq, etc.).

Berberowie Wschodni: Wschodni Berberowie (zamieszkiwali oazy z Jalo i Aujila w Cyrenajce. Jedno z plemion berberyjskich zazwyczaj zamieszkujących oazy na zachód od Nilu, ze stylem życia których wiąże się nazw „oaza”).

Berberowie Południowi: Tuaregowie (Twareq, Twareg, Imushagh, Imuhaq w Fezzanie. Plemię Tuaregów to grupa nomadycznych plemion i klanów pierwotnie z Sahary i jej oaz tj. Ghadames i Ghat, mówiące językiem berberyjskim – Tamasheght lub Tamaheqt, swą nazwę biorący z berberyjskiego: „mówiący po berberyjsku”). Tuaregowie to plemię nomadyczne, zwani „niebieskimi ludźmi Sahary” z powodu płóciennych ubrań barwionych barwnikiem indygo, nadający niebieski kolor ich skórze. Znani z tego, że mężczyźni noszą zakrycia głowy woalem. Znani z charakterystycznych ubiorów, noszenia się, wytrzymałości na brak wody i długie podróże w upale oraz z godności i przywiązania do wolności i swobody. Terytorium Tuaregów jest podzielone granicami administracyjnymi Libii, Algierii, Nigru, Nigerii, Mali, Mauretanii i Burkiny Faso.

TEBO

Tebo to grupa plemion we wschodnim Fezzanie, do granicy Egiptu i dalej do Czadu, Nigru i aż do Sudanu. Znani z różniącego ich od innych plemion afrykańskich wyglądu, budowy ciała, poruszania się, wskazującego na północne, nie afrykańskie, pochodzenie.

ŻYDZI

Obecność społeczności żydowskiej w Libii datuje się od czasów panowania Faraonów w starożytnym Egipcie. Za czasów rzymskich żyli w harmonii z Berberami aż do I wieku n.e., gdy zelota Jonatan wywołał rewoltę biedoty w Cyrenajce (73 r. n.e.) zdławionej przez Rzymian, druga rewolta w 115 r. n.e. miała miejsce w Cyrenie, w Egipcie i na Cyprze. Za czasów hegemonii włoskiej liczyli około 25 tysięcy, głównie w starym Trypolisie, a niemiecka okupacja w Benghazi, prześladowania i deportacje spowodowała migracje do innych krajów Maghrebu i do Europy.

IMIGRANCI

Po rewolucji w 1969 Libia przeżyła duży napływ imigracji pracowników, głównie z Tunezji (pracownicy), Egiptu i Palestyny (nauczyciele), Bułgarii i Jugosławii (lekarze i pielęgniarki). Po rozpoczęciu starań o zjednoczenie Afryki w ramach Unii Pan-Afrykańskiej rozpoczęła się kolejna fala imigracji. od roku 1990 przybyło około 1 mln pracowników głównie z krajów sąsiednich: Sudanu, Nigru, Czadu i Mali. Wysokie płace, bliskie 300 dolarów na miesiąc, stały się atrakcyjne również dla pracowników z Azji. Kolejnym efektem rozwoju Libii było rozwinięcie się nielegalnej imigracji szmuglu, handlu żywym towarem, nie tylko w kierunku Libii, ale również tranzytem, dalej na północ, do Europy (800 milowy szlak z Nigru przez Saharę). Wzrost bezrobocia, prostytutka, pojawienie się narkotyków, niewystępujące do tej pory w Libii, spowodowało wystąpienie wrogości Libijczyków w stosunku do obcych i naciski na Radę Główną – General People's Committee. Od roku 2000 rozpoczyna się okres deportacji, głównie

Nigeryjczyków, nielegalnych przybyszów z Ghany, Czadu i Sudanu. Ilość pracujących na czarno określa się w dalszym ciągu na 1,5 miliona, podczas gdy legalnych pracowników jest około 750 tysięcy.

Autor: Jerzy Mędoń

Zdjęcie: [Rafael de Cózar](#)

Źródło: [Infowars.pl](#)

Nadesłano do „Wolnych Mediów”

BIBLIOGRAFIA

1. Podział administracyjny i municypalny Libii
http://www.temehu.com/Cities_sites/Libya.htm

2. Historia Libii
<http://www.temehu.com/History-of-Libya.htm>

3. Plemiona starożytnej Libii (i Egiptu)
<http://www.temehu.com/Temehu.htm>